

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **M. H.**, bytem V. 364/35, K., zast. Mgr. Petrem Faltusem, advokátem se sídlem Doudlebská 1046/8, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2013, č. j. KUOK 11931/2013, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hranice ze dne 23. 11. 2012, č. j. OD/151175/12 – 17/Lš – 126. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 18. 8. 2012

v 8:48 hodin na 313. km dálnice D1 v katastru obce Bělotín ve směru na Hranice při řízení motorového vozidla značky Audi A6, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu po dálnici mimo obec stanovenou zákonem o silničním provozu na 130 km/h, když mu byla hlídkou Policie ČR měřičem rychlosti PolCam 2006 naměřena rychlost jízdy 188 km/h. Po odečtení povolené tolerance radaru ve výši $\pm 3 \%$ byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 182 km/h, žalobce překročil tedy v daném úseku rychlost jízdy nejméně o 52 km/h, než bylo povoleno. Tímto svým jednáním porušil žalobce § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a za tento přestupek mu byly v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a dle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu uloženy sankce – pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V souladu s § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu byla od žalobce hlídkou Policie ČR vybrána kauce ve výši 6.000 Kč, která bude dle § 125a odst. 5 zákona o silničním provozu po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí započítána na zaplacení uložené pokuty.

[2] V žalobě žalobce žalovanému vytýkal, že jeho pozornosti unikly následující skutečnosti: naplnění nedošly zásada ústnosti a bezprostřednosti, a tak byl porušen čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 Úmluvy. Ústavní soud již opakovaně zdůraznil obecně platný princip, podle něhož případné zásahy do základních práv nebo svobod, a tedy jejich omezení, musí být interpretovány restriktivně a nikoliv extenzivně, s odkazem na čl. 4 odst. 4 Listiny. Každý, kdo je účastníkem řízení před soudy či správními orgány, má právo se ve své věci takového řízení osobně zúčastnit bez ohledu na to, zda by jeho přítomnost měla vliv na vynesení rozhodnutí. Jestliže správní orgán přítomnost účastníkům řízení neumožní, lze v jeho postupu spatřovat porušení ústavního práva účastníka řízení podle čl. 38 odst. 2 Listiny, žalobce odkázal na nález sp. zn. II. ÚS 145/02. Podle tohoto nálezu předvolání k jednání je třeba doručit nejen právnímu zástupci účastníka, ale i přímo účastníkovi řízení, k jednání tedy musí být účastník řízení samostatně obeslán. Právo účastnit se projednání věci vychází z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na to, že v předmětné věci byl žalobce předvolán pouze k ústnímu jednání dne 22. 10. 2012, ovšem již vůbec nebyl předvolán k jednání na 19. 11. 2012, když na tomto jednání se mělo provádět zásadní dokazování, správní orgán se spokojil pouze s obesláním jeho zástupce Ing. P. V., což nelze chápat jako splnění povinnosti doručit předvolání obviněnému z přestupku, je jednoznačné, že tak rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a nadto za současného porušení základního práva obviněného z přestupku na spravedlivý proces. Dále byl žalobce zkrácen na svých právech postupem správních orgánů I. a II. stupně, jestliže bylo konáno jednání 22. 10. 2012 v nepřítomnosti žalobce a taktéž v nepřítomnosti jeho zástupce, který se ovšem z ústního jednání řádně omluvil a současně požádal o ustanovení nového termínu ústního jednání, když jako důvod omluvy uvedl akutní onemocnění. Proto nebyly splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, resp. z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze pouze seznat, že omluvu zástupce žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou a neuznal ji jako řádnou, již ovšem není možné vůbec zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden při tak závažném rozhodnutí. Podle žalobce správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti, pakliže nevyhověl důkazním návrhům žalobce a neprovedl důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení PolCam 2006, jakož i dalším důkazním návrhům, zejména znaleckým posudkem. Žalobce odmítl závěr správních orgánů, že dokladem o proškolení příslušníků Policie ČR je prokázáno, že zařízení PolCam 2006 bylo použito v souladu s návodem k obsluze. Výpověď svědků – zasahujících policistů – jednoznačně nemůže být důkazem, že při měření bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, konečně se k této otázce ani oba svědci nevyjádřili, pouze toliko svědek K., který ovšem bez bližšího vysvětlení uvedl, že bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, aniž by uvedl přesný postup měření, a to alespoň v obecné rovině. Stejně nesmyslný je závěr žalovaného, že žalobce neuvedl žádnou konkrétní námitku proti výsledku měření, ač dle názoru žalobce tomu tak není, když tuto by relevantně vznesl právě za předpokladu, že by se mohl seznámit s návodem k obsluze, což mu nebylo umožněno. Ostatně právě srovnáním postupu policistů, který ovšem bude procesně použitelným způsobem zjištěn (viz dále) s návodem k obsluze, je možné teprve zjistit, zda bylo skutečně postupováno při měření v souladu s návodem k obsluze a tedy způsobem předpokládaným pro použití k měření rychlosti dle ověřovacího listu č. 14/12 ze dne 3. 2. 2012. Pokud se žalovaný s námitkou žalobce, že policisté nepostupovali v souladu s návodem, nevyrovnal a pouze přešel odkazem na výpověď policistů, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a rozhodnutí vykazuje znaky libovůle. Dále žalobce brojil proti odůvodnění, kterým bylo zamítnuto doplnění dokazování o znalecký posudek z oboru počítačových analýz, neboť nikdo není v daném oboru jmenován soudním znalcem, ani jiným hodnověrným způsobem nebyla prokázána znalost daného software. Vadu software nevylučoval ani policista, který prováděl obsluhu předmětného zařízení. Není proto vyloučena možnost, že se záznamem mohlo být dodatečně manipulováno, příp. zda zařízení PolCam bylo v době měření zcela funkční a tedy zda naměřené hodnoty odpovídají hodnotám reálným. I zde pak závěr žalovaného, že do záznamu nelze zasahovat, je naprosto neodborný a v rozporu se skutečností. Nezákonný je výrok rozhodnutí o započtení zaplacené kauce na uloženou pokutu, když kauce byla vybrána v rozporu s § 125a zákona č. 361/2000 Sb. V písemném potvrzení není uveden relevantní důvod vybrání kauce, ale pouze popis skutku, a dále pak v závorce „vyhýbavé chování, řešit přestupek jiným způsobem atd.“. Podle žalobce toto nemůže být důvod vybrání kauce, neboť se jedná o rozhodnutí svého druhu, které musí být přezkoumatelné, tedy je nutné uvést skutečnosti, které reálně odůvodňují obavu, že se obviněný z přestupku bude vyhýbat přestupkovému řízení. V tiskopise vyplňované zasahujícím policistou je přímo kolonka, kde je policista povinen vyplnit důvod vybrání kauce a důvody, na jejichž základě pojal policista důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, že tento důvod řádně uveden není, čímž je nutné dovodit, že kauce byla vybrána nezákonně. Na tom nic nemůže změnit ani to, že policista dodatečně tyto okolnosti specifikuje v přestupkovém řízení. Tuto nezákonnost není možno zhojit výrokem rozhodnutí podle § 125a odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce navrhl, aby soud bez jednání podle § 78 a § 76 odst. 1 písm. a), b), c) s. ř. s. zrušil obě napadená rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, ke kterému se bez jakékoliv omluvy nedostavil, tedy byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Skutečnost, že se měl jeho zmocněnec „omluvit“, v daném případě nemá na jeho nedostavení se žádný vliv. Správní orgán I. stupně řádně odůvodnil, proč omluvu zmocněnce z ústního jednání, nařízeného na den 22. 10. 2012, neakceptoval. Co se týká dokazování, toto provádí správní orgán, který taktéž rozhoduje o tom, které důkazy provede, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, což se v daném případě stalo. K navrhovaným důkazům se vyjádřil i žalovaný ve svém, žalobou napadeném, rozhodnutí na straně 5 odst. 1 a na závěrech vyslovených nadále setrvává. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[4] V replice žalobce uvedl, že zástupce žalobce se z ústního jednání řádně omluvil (zaslal správnímu orgánu omluvu s uvedením důvodu, pro který se nemůže k jednání dostavit a současně požádal o ustanovení nového termínu ústního jednání). Nebyly splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho zástupce. K názoru žalovaného, že prvostupňový správní orgán řádně odůvodnil, proč omluvu zmocněnce žalobce z ústního jednání neakceptoval, žalobce uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí je pouze uvedeno, že „správní orgán omluvu zástupce obviněného vyhodnotil jako nedůvodnou a neuznal jako omluvu řádnou“. Více se již správní orgán věcí nezabýval, tedy neuvedl jediný důvod, který by mohl vést k závěru, že omluva nebyla řádná. Je tedy nadále nerozhodné, zda omluva řádná byla či nikoliv, neboť ani žalovaný nezpochybňuje, že se zástupce žalobce omluvil, ale podstatné je, že se žalovaný jakož i správní orgán I. stupně vůbec nezabývaly důvodností omluvy či její řádností. S ohledem na skutečnost, že není možné vůbec zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden při tak závažném rozhodnutí, jakým je znemožnění účasti obviněného a jeho zástupce na řízení, není možné učinit jiný závěr, než že postupem žalovaného byl žalobce zkrácen závažně na svých právech. Je sice pravdou, že je na uvážení správního orgánu, které z navržených důkazů účastníkem provede, nicméně je povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud žalobce namítal, že při měření nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení PolCam 2006, pak byl povinen správní orgán procesně použitelným způsobem zjistit, zda takto postupováno bylo či nikoliv. To jednak předpokládá, že budou vyslechnuti zasahující policisté a dále bude jejich postup srovnán právě s návodem k obsluze měřicího zařízení, k čemuž ovšem v předmětné věci nedošlo. Pokud nebyl, ač tak žalobce navrhoval, proveden důkaz předmětným návodem k obsluze (s odkazem na ochranu autorského práva), nebylo možno srovnat postup zasahujících policistů s návodem a posoudit, zda výsledek měření odpovídá skutečnosti. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgán nedostál své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pokud nebyl proveden důkaz návodem.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 5. 2. 2013 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Ze správního spisu soud zjistil z oznámení o přestupku, že žalobce se dopustil přestupku, tak jak je uvedeno v úvodu odůvodnění rozsudku. Součástí spisu je platný ověřovací list a doklad o proškolení zasahujících policistů. Součástí spisu je i kompaktní disk s nahrávkou.

[7] Předvolání a oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno na adresu trvalého bydliště tzv. fikcí. Následně požádal zmocněnec žalobce o nahlédnutí do spisu, kdy do protokolu o úkonu mimo ústní jednání zmocněnec uvedl, že má plnou moc pouze k nahlédnutí do spisu s tím, že veškerou budoucí korespondenci žádá zasílat k jeho rukám na adresu P. O. Boxu. Zmocněnec převzal kopii spisu včetně CD. V písemné plné moci je mj. uvedeno, že žalobce zmocňuje zmocněnce VP Konzult s.r.o. ke všem právním úkonům spojeným s nahlížením do spisové dokumentace ve věci podezření o spáchání přestupku, ke kterému mělo dojít dne 18. 8. 2012 na 313. km D1 směr Brno. Novou plnou mocí zmocnil žalobce Ing. P. V. na dobu určitou, a to v délce 120 dní od data jejího vystavení. K plné moci bylo přiloženo podání (obojí zasláno faxem), že v případě, že by se zmocněnec k ústnímu jednání nařízenému na 22. 10. 2012 nedostavil, navrhuje, aby bylo v rámci náležitého objektivního posouzení věci dokazování doplněno o výsledky zakročujících policistů. S ohledem na skutečnost, že tito policisté byli rovněž navrženi slyšet jako svědci ve věci vedené pod jiným č. j., požádal zmocněnec správní orgán, aby na sebe tyto výsledky v obou věcech bezprostředně navazovaly, a to s odkazem na § 6 odst. 2 správního řádu. Ze spisového materiálu je zřejmé z přiloženého záznamu měření (CD), že obě věci spolu *svým způsobem* souvisí. Zmocněnec požádal o vrácení kauce, která nebyla podle jeho názoru vybrána v souladu se zákonem, z důvodu absence odůvodnění a požádal o zasílání veškeré korespondence na adresu: P. O. BOX 38, Praha 98. Elektronickou poštou (prostým e-mailem) byla dne 22. října 2012 v 8:57 hodin zaslána omluva zástupce z účasti na jednání s ohledem na zdravotní obtíže způsobené pravděpodobně virózou s tím, že zmocněnec jako osoba samostatně výdělečně činná nemůže doložit tzv. neschopenku, neboť není účasten dobrovolného nemocenského pojištění. Zmocněnec požádal o náhradní termín ústního jednání, v rámci kterého by mohli být jako svědci vyslechnuti zakročující policisté. E-mailem oprávněná úřední osoba zástupci odpověděla, že navržený výsledek svědků bere na vědomí a návrh ze dne 18. 10. 2012 obdržela, přičemž zmocněnci připomněla, že faxové podání v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu je nutné potvrdit ve lhůtě do pěti dnů písemně či jiným stanoveným způsobem a že jednání se uskuteční v souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona, tedy v nepřítomnosti žalobce a následně bude přerušeno z důvodu navrženého doplnění dokazování, o pokračování jednání bude zmocněnec písemně řádně a včas vyrozuměn.

[8] Při jednání dne 22. 10. 2012 byly provedeny důkazy listinami a konstatován obsah písemností dosud doložených do spisu. Dne 23. 10. 2012 obdržel správní orgán I. stupně plnou moc a návrhy na doplnění dokazování, podané 22. 10. 2012. Součástí zásilky nebyla omluva zmocněnce žalobce.

Jednání dne 19. 11. 2012 proběhlo v nepřítomnosti žalobce, ale za přítomnosti zástupce žalobce, byl proveden výslech zasahujících policistů R. M. a T. K.. Dokazování bylo doplněno o fotografii pořízenou z rychloměru, kdy na ni reagoval svědek K., přičemž správní orgán v protokole konstatoval, že při fázování záznamu z prohlížeče PolCam player ke kreslení nedochází, pokud je záznam od prvopočátku spouštěn po jednotlivých krocích a k rozdělení obrazu dojde pouze, pokud je záznam spuštěn jako probíhající jednotlivé krokování až následně po jeho spuštění, tedy se jedná zřejmě o skutečnou technickou nedokonalost přehrávače, která nemá vliv na záznam o přestupku. Při jednání zmocněnec žalobce navrhl doplnit dokazování o návod k obsluze předmětného zařízení PolCam 2006, o kompletní obrazový záznam, kompletní výpis údajů z GPS předmětného vozidla ke konkrétnímu dni – 18. 8. 2012, dále o písemnosti: osvědčení o schválení technické způsobilosti typu, konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla, certifikát o schválení typu měřidla, dále navrhl provedení znaleckého posudku z oboru počítačových analýz tak, aby bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že nedošlo k úpravě či jinému zásahu do předmětného obrazového záznamu (viz zmocněncem dodaná příloha – foto). Zmocněnec namítl, že na rozdíl od počítače správních orgánů na jeho počítači k této chybě či vadnému záznamu dochází i v případě, kdy záznam fázuje od samého počátku. Nicméně se domníval, že hlídka přiměřeně nepostupovala v souladu s návodem k obsluze, na který se oba policisté odkazovali, a navrhl, aby bylo řízení o přestupku zastaveno. Správní orgán sdělil zmocněnci, že jeho návrhu nevyhoví, jelikož navržené důkazy považuje zčásti za irelevantní, zčásti vyplynulo při jednání, že takové důkazy ani neexistují, s čímž se správní orgán vypořádá v odůvodnění rozhodnutí.

[9] V rozhodnutí o přestupku správní orgán I. stupně odkázal na provedené řízení a uvedl, že za podklad svého rozhodnutí vzal skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu zpracovaném policisty dálničního oddělení, které byly v podpůrném listinném materiálu následně potvrzeny a doplněny provedením výslechu svědků policistů K. a M. a výpověďmi bylo prokázáno, že za vozidlem žalobce jeli delší dobu, kdy nebyli schopni vzhledem k provozu na komunikaci a rychlosti vozidla žalobce dojet a změřit jeho rychlost, proto bylo provedeno měření rychlosti s odstupem až na nevhodnějším úseku, kdy bylo možno měření provést objektivně a v souladu s návodem k použití, rychlost vozidla žalobce byla spolehlivě zjištěna a stejně tak byla zjištěna totožnost žalobce. Z výpovědí svědků vyplynuly skutečnosti nasvědčující podezření, že se žalobce bude vyhýbat správnímu řízení, a proto mu byla uložena kauce, která byla následně uložena do úschovy ke správnímu orgánu. Správní orgán poukázal na to, že pokud žalobce nesouhlasil s uloženou kaucí, její uložení je oprávněním policistů, je na něm, aby se případně obrátil na kontrolní orgány policie. Po uložení kauce do úschovy byl žalobce opakovaně poučen o řízení (poučení bylo vloženo do spisu stejně jako potvrzení o převzetí kauce). Ze záznamu o přestupku pořízeného měřičem rychlosti jednoznačně vyplývá, jak se přestupek stal, správní orgán poukázal na ověřovací list a doklad o proškolení policistů. K návrhům zmocněnce žalobce na doplnění dokazování správní orgán uvedl, že návod k použití měřiče je chráněn autorským právem, z výpovědi svědků policistů bylo prokázáno, že s návodem byli seznámeni a postupovali podle něj, což

správní orgán dokáže vyhodnotit mj. i proto, že sám je s návodem k použití rychloměrů seznámen a všechny oprávněné osoby správního orgánu absolvovali příslušná školení k obsluze, posouzení a hodnocení výstupů z tohoto měřiče rychlosti na příslušném odborném pracovišti. Proto správní orgán I. stupně shledal zajištění a vložení návodu k použití do spisu jako úkon nadbytečný. Návrh na důkaz obrazovým materiálem od doby zjištění protiprávního jednání žalobce, tj. od doby, kdy policista poprvé zaregistroval vozidlo žalobce a kompletní výpis z GPS vozidla Volkswagen Passat správní orgán odmítl, protože takové záznamy neexistují, jak vyplynulo z výpovědi svědka M., který jasně uvedl, že vozidlo Volkswagen Passat nebylo v tuto dobu vybaveno sledovacím GPS zařízením. GPS zařízení je pouze součástí měřiče rychlosti, slouží k zadokumentování přesného místa přestupku a aktivuje se po zapnutí záznamového zařízení, které bylo zapnuto až v době dokumentace konkrétního překročení rychlosti vozidla žalobce, kdy to dovolila situace v provozu. Nadto by takový záznam nepřispěl nijak k projednání přestupku zjištěného na 313. km dálnice. Návrh zmocněnce žalobce v těchto bodech je zřejmým obstrukčním jednáním, jehož smyslem je prodlužování správního řízení. Za obstrukční jednání je ostatně rovněž nutno považovat návrh na doplnění dokazování o osvědčení o schválení technické způsobilosti typu, konstrukční části vozidla nebo výbavy vozidla Volkswagen Passat, jelikož vozidlu byla přidělena registrační značka, tedy toto vozidlo musí být rozhodnutím příslušného orgánu schváleno k provozu na pozemních komunikacích, a to jako celek, který je pravidelně přistavován k technickým prohlídkám a není tedy důvod jakkoliv zpochybnit rozhodnutí příslušného orgánu, kterým byla schválena technická způsobilost provozu vozidla a správní orgán vychází ze zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Z této zásady vychází i schválení typu měřidla, které prochází pravidelnou každoroční kalibrací a ověřením ve specializovaném pracovišti s odkazem na listinný důkaz, a pokud by měřidlo, v tomto konkrétním případě rychloměr PolCam 2006, nebylo schváleno, nebylo by možno pravidelné ověřování správnosti funkce vůbec provádět. Proto i tento návrh na další dokazování zamítl správní orgán jako nedůvodný. Návrh na provedení znaleckého posudku z oboru počítačových analýz, aby bylo prověřeno, že nedošlo k úpravě či jinému zásahu do předmětného videozáznamu, správní orgán odmítl s tím, že shodný záznam byl v době výsledku svědka K. několikrát přehrán zmocněnci žalobce i svědkovi na služebním počítači správního orgánu, kdy při spuštění záznamu od prvopočátku po jednotlivých krocích nedošlo k jevu, který je zobrazen na fotografii 1 na listu vloženém zmocněncem žalobce, což sám zástupce potvrdil i při návrhu na doplnění důkazů. Navíc k vykazované chybě záznamu na počítači zástupce žalobce dochází jen v první fázi spuštění záznamu, což je zcela jasně a nespochybnitelně prokázáno druhou fotografií na listu vloženém zástupcem žalobce, kde v čase 0,00 s, tedy v čase začátku měření rychlosti vozidla Audi žalobce, již ani na počítači zástupce žádné vady záznam nevykazuje a fotografie pořízená z pohybového záznamu je zcela korektní a průkazná, stejně jako je prokázáno překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidla žalobce v celém záznamu. Proto byl návrh na provedení znaleckého posudku shledán jako nedůvodný a proto správní orgán shledal námitku nesprávného měření – nikoliv v souladu s návodem k obsluze - jako nedůvodnou.

[10] V odvolání žalobce brojil proti odmítnutí důkazu zajištěním návodu k obsluze rychloměru s odkazem na ochranu autorských práv a odkázal na to, že tento návod je poskytován jiným účastníkům v rámci jiných správních řízení, včetně řízení o kasačních stížnostech a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Bez návodu nemůže žalobce specifikovat své námitky. Dále žalobce namítal, že nebyl zadržen ihned po zjištění protiprávního jednání, ale policisté jej nechali ujet ještě dalších asi 15 km. Z obrazového záznamu vyplynulo, že policejní vozidlo bylo zařazeno za vozidlem řízeným žalobcem, hustota provozu nevyžadovala ze strany policistů žádný zvláštní manévr, který by znemožňoval provedení samotného měření, které nakonec počali až po půl minutě jízdy. Poté vozidlo dojedou, předjedou a provedou měření vozidla jedoucího před vozidlem žalobce. Vadu software nevyloučil ani policista, který prováděl obsluhu předmětného zařízení a není proto vyloučena možnost, že se záznamem mohlo být dodatečně manipulováno, příp. že zařízení bylo v době měření zcela funkční a naměřené hodnoty odpovídají hodnotám reálným. Správní orgán se také nevypořádal s žádostí o vrácení kauce.

[11] V napadeném rozhodnutí žalovaný napravil odůvodnění zamítnutí provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru s odkazem na ochranu autorských práv, protože nejde o dokument, který by autorským právům podléhal, žalovaný však konstatoval, že k zajištění předání tohoto dokumentu zástupci žalobce neshledal žádný relevantní důvod, protože obhajoba nenamítá ani v podaném odvolání žádné konkrétní vady při měření rychlosti, pouze obecně tvrdí, že návod bude třeba k posouzení, zda policisté postupovali v souladu s tímto návodem. K tomuto posouzení je však příslušný správní orgán. Žalovaný zrekapituloval, že ze spisu vyplývá, že rychloměr prošel řádným ověřením s dobou platnosti do 2. 2. 2013, svědek T. K. byl k měření rychlosti řádně proškolen oprávněnou osobou a z jeho svědecké výpovědi vyplynulo, že měření rychlosti bylo v souladu s návodem k obsluze. Zajišťování návodu by byl za daného důkazního stavu zjevně nadbytečný úkon. V odvolání žalobce namítl závažné rozpory ve výpovědích policistů, což má činit jejich výpovědi značně nevěrohodné, ale neuvádí, o jaké konkrétní rozpory se má jednat, žalovaný ve výpovědích svědků žádné rozpory neshledal. K námitce o postupu policistů při dokumentaci protiprávního jednání žalovaný uvedl, že pokud měla obhajoba k postupu policistů připomínek, měla se neprodleně obrátit na nadřízené uvedených policistů, což však zřejmě učiněno ze strany obhajoby nebylo. Oba svědci při ústním jednání objasnili, z jakého důvodu nebylo měření rychlosti provedeno neprodleně po zjištění protiprávního jednání žalobce, přičemž žalovaný shledal jako logické vysvětlení, že policisté vozidlo žalobce museli nejprve dojet a před samotným změřením rychlosti s ním srovnat rychlost. Žalovaný podotkl, že předmětem řízení není přezkoumávat důvody, proč a kdy policisté měření rychlosti provedli a jak provedli, nýbrž skutečnost, zda zjištěné výsledky měření rychlosti jsou v daném případě průkazné či nikoliv. Podle žalovaného je bezpředmětné se zabývat skutečnostmi, které nastaly od okamžiku, kdy policisté vozidlo žalobce poprvé spatřili až do doby zdokumentování předmětného protiprávního jednání žalobce, protože to v daném případě se samotným měřením rychlosti a prokázáním protiprávního jednání žalobce bezprostředně nesouvisí. K návrhu na dokazování znaleckým posudkem žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí řádně osvětlil, z jakého důvodu tento návrh zamítl jako nedůvodný, přičemž žalovaný

k tomu neměl připomínek a plně se s touto argumentací ztotožnil. Ani žalovaný totiž žádné problémy s přehráním videozáznamu z měření nezaznamenal a nad rámec toho je mu z úřední činnosti známo, že celý systém dokumentace archivace přestupkového jednání zařízením PolCam PC2006 jakýkoliv zásah do originální videosekvence neumožňuje s tím, že důkazní materiál lze pouze vypálit na CD nebo DVD a následně přehrát na počítači. Co se týče námitky, že i sám policista vadu software nevyloučil, je nutno k tomu uvést, že policista K. pouze připustil, že mohlo jít o chybu přehrávače, nikoliv samotného záznamu z měření. Uvedení nesprávného data v protokolaci nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Ohledně kauce žalovaný souhlasil s názorem správního orgánu I. stupně, že se jedná o oprávnění policisty a uplatnění tohoto institutu je plně v jeho kompetenci. Pokud měl žalobce proti uložení kauce připomínky, měl se obrátit neprodleně na nadřízené uvedeného policisty. Za situace, kdy je již kauce vybrána, měla sloužit jako peněžitá záruka k tomu, aby se podezřelý řidič dostavil ke správnímu orgánu k projednání přestupku. Zákon o silničním provozu správnímu orgánu neumožňuje přezkoumávat důvody uložení kauce, ani tuto v plné výši navrátit jiným než zákonem stanoveným způsobem (pouze za situace, že podezřelý řidič v řízení o přestupku nebyl shledán vinným z jeho spáchání). Žádosti o vrácení kauce proto nemohlo být vyhověno. K námitce, že správní orgán I. stupně zamítnutím žádosti o změny termínu ústního jednání postupoval ne hospodárně, když provedl ústní jednání 22. 10. 2012 v nepřítomnosti žalobce, a to i přesto, že následně poté nařídil další ústní jednání s výsledkem svědků, žalovaný uvedl, že správnímu orgánu I. stupně v takovém postupu nic nebránilo, protože obviněný byl na tento termín řádně a včas předvolán a přesto se k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil. Co se týče omluvy zmocněnce (z důvodu jakkoliv nedoložené zdravotní indispozice), učiněné elektronickou poštou bezprostředně před počátkem ústního jednání, kterou správní orgán I. stupně správně vyhodnotil jako nedůvodnou, podle žalovaného ani tato omluva provedení ústního jednání nebránila. Z obsahu spisu nebylo prokázáno, že by policisté postupovali vůči žalobci jakkoliv zaujatě, což ostatně ani žalobce nenamítal, žalovaný neměl důvodu pochybovat o věrohodnosti zasahujících policistů jako svědků a tím i věrohodnosti pravdivosti tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce policisté neměli ve věci na výsledku jakýkoliv zájem, vykonávali svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté v této věci uvedené zásady překročili.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 18. 8. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 18. 2. 2013.

[14] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankce, proto posuzoval

souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[15] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*

[16] První žalobní námitku částečné nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, které tvoří společně jeden celek, shledal soud jako neopodstatněnou. Žalovaný se ve svém rozhodnutí na straně 6 ve čtvrtém odstavci vypořádal s námitkou týkající se omluvy a k námitce o postupu policistů v rozporu s návodem rychloměru se vyjádřil jak správní orgán I. stupně na straně 3 a 4, tak žalovaný na straně 4 až 7. Správní orgán I. stupně uvedl, že omluva doručená dne 22. 10. 2012 e-mailem nebyla uznána jako řádná a důvodná, žádosti o náhradní termín nebylo vyhověno, o čemž byl zástupce žalobce obratem e-mailem informován. K jednání 19. 11. 2012 se pak dostavil a účastnil se navrhovaných výslechů svědků (str. 2 odst. 2). Žalovaný se pak s touto argumentací ztotožnil ve svém rozhodnutí na str. 6 odst. 4 a dodal, že správnímu orgánu I. stupně nic nebránilo v tom, aby jednání provedl 22. 10. 2012 a následně provedl další jednání s výslechem svědků, protože na tento termín byl žalobce řádně a včas předvolán; omluva o zdravotní indispozici zmocněnce nebyla nijak doložena, řádně byla posouzena jako nedůvodná a ani tato omluva podle žalovaného nebránila v provedení druhého jednání.

[17] Žalobce zadruhé namítal, že se neměl možnost účastnit jednání nařízeného na 19. 11. 2012 a správní orgán se spokojil pouze s obesláním jeho zástupce. Soud konstatuje, že tato námitka není důvodná. Podstata zastupování spočívá v tom, že úkony zástupce a úkony učiněné vůči němu jsou současně úkony učiněnými žalobcem a vůči žalobci. Podle § 34 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, *zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.*

[18] Podle § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, *doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.* Zástupci žalobce bylo doručeno jak předvolání na 22. 10. 2012, tak na 19. 11. 2012 a jednání dne 19. 11. 2012 se účastnil. Žalobce nemusel při jednání nic osobně vykonat, a proto nebyl předvoláván samostatně, zásilkou do vlastních rukou.

[19] Podle § 33 odst. 4 správního řádu *jestliže se nedaří doručovat písemnosti zmocněnci, postupuje se podle § 32 odst. 2 písm. d) nebo § 32 odst. 3 a účastník se o tomto postupu, jakož i o obsahu písemnosti vyrozumí.* V souzené věci však o takový případ nešlo, zástupci žalobce se doručovat dařilo.

[20] Je na svobodné volbě žalobce, zda si zvolí jako zmocněnce osobu, která není advokátem anebo osobou s právnickým vzděláním, ovšem pak musí nést následky spojené s neprofesionálním zastoupením. Zákon zastoupení tzv. obecným zmocněncem umožňuje v § 33 odst. 1 správního řádu, toto ustanovení neklade na zmocněnce žádné kvalifikační předpoklady.

[21] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, čj. 4 As 120/2014-21, www.nssoud.cz, ústní jednání ve věci obvinění z přestupku dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, není případem, kdy má účastník v řízení něco osobně vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Není vadou řízení, pokud je předvolání v takovém případě doručeno pouze zástupci obviněného.

[22] Z uvedeného se podává, že nemohlo tedy dojít k porušení práva na spravedlivý proces, ani § 74 odst. 1 zákona o přestupcích či čl. 6 Úmluvy nebo Listiny základních práv a svobod, žalobci nevznikla žádná újma, neboť zmocněnec byl oprávněn a povinen hájit jeho zájmy a činit obhajobu podle uzavřené dohody. Pokud zmocněnec tuto dohodu porušil, je na žalobci, aby se domáhal práv a nároků vyplývajících z tohoto porušení pořadem civilního práva.

[23] Třetí žalobní námitkou brojil žalobce proti tomu, že jednání o přestupku dne 22. 10. 2012 se konalo v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce. Zástupci žalobce bylo předvolání doručeno předáním fotokopie spisu dne 9. 10. 2012, což zástupce žalobce stvrdil svým podpisem. Faxem odeslal zástupce žalobce správnímu orgánu podání ze dne 18. 10. 2012, ve kterém uvedl, že kdyby se k jednání nedostavil, žádá o výsledch zakročujících policistů, a to ve stejný den, jako v jiném souvisejícím řízení. Toto podání nebylo doplněno podle § 37 odst. 4 správního řádu, na což byl e-mailem oprávněné úřední osoby zástupce žalobce upozorněn dne 22. 10. 2012. Prostým e-mailem (elektronickou poštou bez uznávaného elektronického podpisu) ze zástupce žalobce omluvil z jednání nařízeného na 22. 10. 2012 ze zdravotních důvodů, žádné lékařské potvrzení ani žádný jiný důkaz nepřiložil, ani toto podání nedoplnil, ač upozorněn a řádně poučen, podle § 37 odst. 4 správního řádu.

[24] Podle § 37 odst. 4 správního řádu *podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.*

[25] Správní řád stanoví pro účinné provedení podání několik forem a předvídá i podání učiněné v elektronické podobě bez použití uznávaného elektronického podpisu v § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu. Právě pro takový případ správní řád v tomto ustanovení stanoví podmínku účinnosti takového podání a tou je doplnění prostého elektronického podání kvalifikovanou formou – tj. písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, přičemž k tomuto doplnění stanoví § 37 odst. 4 správního

řádu lhůtu pěti dnů od učinění úkonu v nekvalifikované formě. V souzené věci není sporu o tom, že zástupce žalobce omluvu podanou bez uznávaného elektronického podpisu nejenže v pětidenní lhůtě, ale dokonce vůbec, nedoplnil. Přitom žalobce neuvedl v žádném podání, a to dosud, vůbec žádný důvod, který by mu bránil, aby tak učinil. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že zástupce žalobce sice omluvu učinil, ale protože ji v pětidenní lhůtě nedoplnil o zákonem stanovenou formu, byl správní orgán povinen k tomuto podání vůbec nepřihlížet. Z toho soud vyvozuje, že jednak pro nedodržení formy omluvy podle § 37 odst. 4 správního řádu, ale jednak také pro nepřipojení žádného důvodu, který by byl významný pro posouzení omluvy a pro správní uvážení, zda konat či nekonat a zda opakovat či neopakovat projednání přestupku, omluva žalobce byla neúčinná, neprovedená řádně a včas a správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a nedopustily se při uvedených procesních postupech žádného pochybení. Vzhledem k účelu a smyslu dané právní úpravy nemá správní orgán povinnost vyzývat podatele k doplnění podání ve lhůtě pěti dnů. Pokud by měl správní orgán vyzývat k doplnění podání ještě před uplynutím pětidenní lhůty, taková právní úprava by ztrácela smysl, protože by nebyl žádný rozdíl mezi vadným podáním podle § 37 odst. 3 a neúplným podáním podle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 9 As 90/ 2008 – 70, www.nssoud.cz; V., J.. *Správní řád: komentář*. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 408 a násl.). Správní úřady uvedly, že omluva zástupce žalobce nebyla doložená (čili nebyla prokázána důvodnost) a ani řádná – nebyla dodržena forma podle § 37 odst. 4 správního řádu - nepřihlíželo se k ní.

[26] Žalobce se tedy mýlí, pokud se domnívá, že nebyly splněny předpoklady jednání o přestupku dne 22. 10. 2012 v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, nadto dne 19. 11. 2012 se zástupce žalobce jednání i výslechů svědku účastnil a k věci se vyjadřoval.

[27] Čtvrtý žalobní bod zahrnoval námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu z důvodu neprovedení důkazu návodem k obsluze rychloměru a znaleckým posudkem. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že tyto návrhy shledávají jako nadbytečné a vzhledem k odůvodnění nutnosti jejich použití žalobcem je shledal jako nadbytečné a nedůvodné rovněž soud. Měření rychlosti i dokazování o takto změřené rychlosti proběhly v souzené věci standardním způsobem, v souladu se zavedenou správní praxí (kterou jsou správní orgány vázány a jak je známa zdejšímu soudu z obdobných souzených věcí jím a jinými správními soudy – srov. rozsudky týkající se rychlosti dostupné na www.nssoud.cz v části Rozhodovací činnost - Rozsudky správních soudů – rozšířený formulář – Oblast úpravy: Přestupky, příp. se zadáním klíčových slov) a v souladu s právními předpisy. Soud se ztotožňuje s odůvodněním podle napadených správních rozhodnutí. Žádná relevantní námitka, proč by mělo být měření nesprávné a co by mělo být například posudkem znalce prokázáno nebyla vznesena – proto ani správní orgány neměly povinnost v dokazování pokračovat. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění

dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod.).

[28] Jako neopodstatněnou shledal soud námitku, že důkazy vyhodnotily správní orgány nesprávně. Z celého provedeného dokazování byl jednoznačně zjištěn skutkový stav na základě uceleného řetězce přímých a nepřímých důkazů, logicky na sebe navazujících. Ve správním řízení nevyšlo najevo nic, co by vůbec nějak zpochybňovalo zjištěný skutkový stav, který je zcela zjevný z pořízeného videozáznamu. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrval k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesk vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.*

[29] Nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, čj. 7As 18/2011 – 54, se *považuje za nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze radaru byli policisté proškoleni, když tato činnost – obsluha měřícího zařízení – jednak spadá do běžné činnosti těchto policistů, jednak předmětem řízení před správním orgánem je přezkoumání, zda žalobci lze přičítat, že se dopustil přestupku, a nikoliv, zda jsou policisté oprávněni a proškoleni k měření rychlosti.*

[30] K obecným námitkám soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37.

[31] Za páté žalobce napadal výrok o započtení kauce a její neodůvodněné vybrání. Uložení předmětné kaucí v posuzované věci je vázáno na podmínky vymezené v § 125a odst. 1 věta první zákona o silničním provozu, kde se uvádí: „policista je oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5.000 Kč do 50.000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek“. Z uvedeného zákonného ustanovení tak vyplývají tři vzájemně související podmínky. Kauci lze za prvé uložit osobě, která byla v dané věci řidičem motorového vozidla, dále za druhé tento řidič musí být podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a za třetí se musí jednat o řidiče, u něhož je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Z obsahu napadeného rozsudku soud zjistil, že se správní úřady k námitkám žalobce všemi těmito podmínkami ve vzájemných souvislostech zabývaly, a shledaly, a také odůvodnily, proč je považoval za naplněné. Podle závěru napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal zaujatost policistů a neshledal jejich nevěrohodnost. V potvrzení o převzetí kaucí je uvedeno, že důvodné podezření o tom, že by se žalobce vyhýbal přestupkovému jednání, spočívalo ve *vyhýbavém chování a řešení přestupku jiným způsobem atd.*). Lichá je tak námitka, že vybrání kaucí nebylo vůbec odůvodněno. Proto rovněž není důvodná námitka o nezákonnosti výroku o započtení kaucí. Podle zjištění z evidencí soudu nebyla žaloby proti nezákonnému zásahu spočívajícím ve vybrání kaucí podána. Teprve v řízení o takové žalobě by mohl žalobce proti nezákonnému zásahu spočívajícímu ve vybrání kaucí brojit, to však neučinil a žalobu včas (tj. do dvou měsíců od vybrání kaucí) nepodal. Podle § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. *byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví*. V daném případě však žalobce měl možnost brojit proti uložení kaucí samostatnou žalobou a to neudělal.

[32] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních

orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[33] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[34] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 25. 11. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně